

#4 NÁDHERNÁ ÚBOHOSŤ

Rodinná katechézka 76-2019 (631)

www.inky.sk

týždeň po 3. 3. 2019

... alebo o centrálnom a najdôležitejšom bode celého duchovného života!

BOŽIE SLOVO:

(Gal 2,19-20 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Galaťanom: *Ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som pribitý na kríž. ²⁰ Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 454, 491, 454)

Dnes prichádza na rad to najkrajšie. Najdôležitejšie. Stred, ku ktorému všetko smerovalo a z ktorého všetko bude vychádzať. Sama podstata viery – už poznáme vieru ako *porozumenie*, vieru ako *istotu*, vieru ako *identitu*, predsa tým najdôležitejším aspektom viery je ten, ktorý máme na pláne dnes. On otvára bránu do opravdivého života s Bohom. A nie je ním nič iné, než *osobná dôvera* Bohu, ako vraví aj Katechizmus: „*Viera je predovšetkým osobným primknutím sa človeka k Bohu*“ (KKC 150).

Ako by náš život vyzeral bez tejto viery? Bez nej strach z Boha ostáva strachom. Predstava Boha je bez dôvery Bohu neznesiteľná. *Je to ako život na vrchole činnnej sopky, vulkán, ktorý na jednej strane svojou nezmernou silou ohrozuje všetko a hrozí každú chvíľu zahubiť nás a zničiť všetko naše dielo i naše sny a túžby v jedinom výšľahu ohlušujúceho rachotu, zemetrasenia, ohňa a dymu a súčasne vedomie, že my sami sme voči tomu úplne bezmocní a nemôžeme túto strašlivú hrozbu nijako a ničím odvrátiť ani ovplyvniť ani sa pred ňou nijako chrániť, len s hrôzou čakať, čo pre nás tá strašlivá sila pod našimi nohami už možno v nasledujúcej sekunde chystá.* Takto vyzerá život s Bohom bez viery. A pretože nikto z nás nedokáže žiť vo dne v noci v smrteľnej hrôze z Boha, výsledkom je, že si hľadáme spôsob, ako sa tomuto strachu nejako vyhnúť – *veľmi podobne, ako by si ľudia, odsúdení žiť na vrchole onoho vulkán, začali časom nahovárať, že však im vlastne nič nehrozí, vulkán určite nevybuchne, alebo by si začali hľadať nejaké talizmany, modly či rituály, od ktorých by dúfali, že ich pred ohňom a dymom zachráni.*

Niektorí ľudia sa preto stanú ateistami – a ateizmus im pripadá ako ohromné uľahčenie a oslobodenie, pretože dovtedy žili v strachu z Boha. Je to hlúpe, asi ako keď dieťa zatvorí oči a myslí si, že keď nebezpečenstvo nevidí, nebezpečenstvo zmizlo. Aj oni si myslia, že ak Boha v celej Jeho Desivej Strašlivosti poprú, Boh prestane existovať a hotovo. Ako hovorí politológ Miroslav Kusý: „*Aj keby som žil životom svätého Sebastiana, asi by ma poslali priamo do pekla ... Lenže to peklo je podľa mňa len pre členov vášho klubu [čiže veriacich ľudí]. Užite si ho, ale mňa z neho láskavo vynechajte.*“ Smiešne, že? Ale im to stačí – ako malému dieťaťu stačí zatvoriť oči a nevidieť: ak tomu nebudem veriť, prestane to existovať a hotovo...

Iní ľudia si Boha nahradia nejakou predstavou Boha – *asi ako keby si ľudia na vrchole vulkán začali predstavovať, že je to nejaký milý Deduško Vulkán, ktorý im dáva teplo a ktorý sa o nich stará a je vlastne vcelku neškodný a teda sa nemusia ničoho báť.* Aj voči Bohu si ľudia vymýšľajú predstavy Boha, ktorý je nejakým *pánbožkom, pánbožtekom, nejakým milým starčekom* kdesi tam hore, nad obláčikmi, čímisi na spôsob *Santa Klauza* s ružovými lícami, červeným nosom, bradatým úsmevom a pohárikom v ruke. Taký neškodný, skrotený, domácky, milučký *pánbičko*...

Ďalší zase hľadajú spôsob, ako sa pred týmto Bohom nejako ochrániť. Amulety, povery, všelijaké zázračné modlitbičky a zaručené pobožnosti – ešte aj dar Deviatich prvých piatkov či Piatich prvých sobôt si často prerobili na takýto zaklínací magický rituál, ktorý si raz odkrúti a potom sú už, chvalabohu, až do smrti v bezpečí a nemusia sa ničoho báť, toto ich pred Bohom ochráni. A podobných príkladov je množstvo.

Čo sa ale stane, ak Bohu uveríme? Naozaj uveríme? V tej chvíli sa udejú dva zázraky.

Tým prvým je, že veľkosť a strašivosť Boha už vôbec nie je problém! Je to predsa Boh! Náš Otec! Nie je super, že máme takého Otca, ktorý „*je väčší od všetkých*“ (Jn 10,29)? Nie je úžasné, že v náručí tohto Boha, kde „*sa nebesia páľavou rozplynú a živly sa v ohni roztopia*“ (2 Pt 3,12) si my môžeme s dôverou odpočinúť „*ako nasýtené dieťa v matkinom náručí*“ (Ž 131,2)? Nemusíme si vymýšľať žiadne ochranné rituály, nemusíme pred Ním utekať, nemusíme si Ho nahrádzať všelijakými grotesknými predstavami a figúrkami, môžeme k Nemu pokojne pristúpiť k takému, aký naozaj JE, pretože On je náš Boh, náš Otec, náš Vykupiteľ, náš Spasiteľ – a volá nás, pozýva, tiahne i láka k tomu, aby sme my, malí človečičkovia, mali podiel na Jeho Ohromnej Nezmernej Veľkosti!

V tej chvíli ani naša malosť nevadí. Ľudia bez viery neznášajú malosť, bezvýznamnosť a bezmocnosť. *Pýcha* je ich pokusom vyzeráť dôležito, niečo znamenať, neustále sa porovnávajú s inými ľuďmi a hľadajú, v čom sú iní horší a menší a bezvýznamnejší ako oni (preto tak radi klebetíme, súdime a ohovárame) – a súčasne v čom sú oni lepší a významnejší a zaslužilejší a silnejší a známejší (preto sa tak radi chválime a hovoríme o tom, čo sme všetko dokázali a ako si nás tam či hentam ľudia vážia a pod.). *Sebeckto* je zase spôsob, ako sa zaistiť svojimi vlastnými silami: mať majetok, peniaze, poistenie, úspory, ale aj protekciu, kontakty, známosti,... Ale ak *veríme* – potom naša bezmocnosť nie je problém, pretože *náš Boh* je mocný! On má moc, absolútnu moc nad nami i nad všetkým. A stojí na našej strane. Čoho by sem sa už len mohli báť? A naša malosť a prázdnota – veď ona je našim najväčším tromfom, našim najväčším bohatstvom! Nestvoril nás vari

Boh na to, aby nás On sám naplnil Sebou, svojim Božstvom, aby nás v sebe zbožštil a bol v nás vo všetkom všetkým – a my v ňom všetkým tým, čím je On? Ako inak by nás ale Boh mohol naplniť, ak by sme už boli plní niečoho iného? Vráťane seba? Ak sme plní seba, plní svojho *Ega* – potom v nás niet miesta pre Boha a ostávame biedni a ničotní a chudobní naveky. Ale čím prázdnejší sme, čím *tenším obalom, prázdnejšou nádobou* sme – tým viac a plnšie nás môže Boh naplniť. A tak túžime byť *ničím*, aby v nás Boh mohol byť vo všetkom všetkým, pretože čím menší sme, tým väčšími sa s Bohu stávame!

Tento postoj nazývam ÚBOHOSŤOU – neskutočne radostnou a nádhernou úbohosťou, úbohosťou prázdneho pohára, ktorý je naplnený významom a ohnivým *Božím vínom*. Tento postoj hlboko prežívanej a v našom živote všadeprítomnej radostnej ničotnosti a prázdnoty a malosti a súčasne radosti a plesania z toho, že Boh je v nás a v našom živote všetkým a že nič nemáme zo seba, ale všetko máme z Boha a všetko je Božie a len Božie, je ovocím viery a súčasne základom, z ktorého sa odvíja to, čo nazývame *kresťanským životom*. Amen!

UVAŽOVANIE:

Pozhovárajte sa o tom spolu medzi sebou. Pomôžte si čo najhlbšie porozumieť, pochopiť, predstaviť(!) a precítiť tento postoj a stav *úbohosti*, ktorá neubíja, ale v radosti a sláve oslobodzujú, povznáša a otvára človeka Skutočnosti Boha a Božím Zázrakom!

ÚLOHA:

Tento týždeň skúste v sebe čo najviac prežiť a čo najviac prehľbiť a osvojiť si tento postoj úbohosti. Uvažujte nad slovami sv. Simeona, Nového teológa, ktorý o sebe (ale platí to o kresťanoch všeobecne) píše, že je „*úbohý, ale milujúci*“. Pokúste sa tento týždeň prežívať v radostnej úbohosti a bezmocnosti ľudí, ktorých mocou a bohatstvom je sám Boh – nie tak, že by Ho nejako „*manipulovali*“, aby robil čo si my myslíme, ale tak, že sme naozaj v dôvere v Bohu ako ono „*dieťa v matkinom náručí*“!